

[Viggo Starcke.]

tomme lagre i dag, om landbrugets forrentningsprocent er negativ, om det er sådan, at der er betalingsstandsning med et stigende antal akkorder, fallitter, konkurser, bankerotter, om vi har en særlig stor arbejdsløshed, om vi har mange arbejdskampe, om vi har misvækst eller fimbulvinter? Jeg tror, det ærede medlem må give mig ret i, at ingen af disse ting findes. Derfor er den økonomiske situation ikke så alvorlig, som det ærede medlem åbenbart selv tror.

Men det, der skaber bekymring ude i landet, i de små hjem, det er dette: hvorfra skal man tage pengene til flere skatter? Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Elgaard siger, at der i Danmark gøres meget for at lette kårene for de små, men det gøres på en ineffektiv måde, og jeg vil gerne nævne, at medens den jævne befolkning, særlig den fattige del af befolkningen, i dag får de store fordele gennem sociallovgivningen, som andrager ca. $\frac{3}{4}$ milliard kr. årlig, betaler den samme del af befolkningen hovedparten af de indirekte skatter, som ligger på over det dobbelte, mellem halvanden og to milliarder kr., så at jeg ved en mere menneskelig politik mener at måtte kunne forstå en politik, der netop letter disse byrder, som gennem den indirekte beskatning hviler på den fattige del af befolkningen.

Hvor forkert man kan vurdere en økonomisk situation, vil jeg gerne nævne et eksempel på. I „Fyens Tidende“ for 3. marts stod der en stor overskrift: Gælden til udlandet steget 9 millioner. Den samme dag indeholdt „Børsen“ en artikel, som også fremhævede, at gælden til udlandet var steget 9 millioner, men samtidig anførte det glædelige faktum, at den på andre konti var nedbragt med 21 mill. kr., således at gælden i det store og hele var faldet mellem 11 og 12 mill. kr.

Jeg kommer til sidst til det ærede medlem hr. H. C. Hansen, som ønsker byrderne mere rimelig fordelt, men hvem der egentlig skal bestemme, hvad der er rimeligt, og hvor byrderne skal ligge, det sagde det ærede medlem ikke noget om. Det ærede medlem hr. H. C. Hansen tror ikke på frie priser og på det frie markedes funktion. Jeg vil også gerne overfor ham citere nogle ord af den amerikanske økonom Hazlitt, som siger:

„Betydningen af frie priser, frie lønninger og et frit marked er netop den at lede produktionen hen til de varer, som tiltrænges, og bort fra de varer, som tiltrænges mindre; at afbalancere og tilpasse produktionen af de forskellige livs-

fornødenheder; at give os den frivillige allokation af jord, kapital og arbejde i deres mest effektive og produktive form.“

Når det ærede medlem hr. H. C. Hansen hævdede, at der fra enkelte sider blev fniset, når retsforbundet talte om grundskyld, og at det var vor egen skyld, fordi vi talte så meget om det, vil jeg give det ærede medlem ret i, at det er rigtigt, at det er den socialdemokratiske regering, som har nedsat grundskyldskommissionen, og jeg har altid været den socialdemokratiske regering taknemlig for det betydningsfulde skridt. Men derfor forstår jeg heller ikke, når det ærede medlem siger, at grundskyldsproblemet interesserer socialdemokratiet levende, hvorfor den 2 milliarders jordværdistigning, som nu er konstateret, bl. a. ved den sidste vurdering, overhovedet ikke interesserer det ærede medlem nu, hvor det psykologiske tidspunkt er inde, da man kan inddrage den, inden den omsættes i gæld.

Det er ikke rigtigt, at vi fra vor side betragter grundskylden som et universalmiddel, der kan hjælpe imod hvad som helst. Hvornår har vi sagt det? Vi betragter grundskylden som et meget vigtigt middel til at skabe adgang til det, der er forudsætningen for en hvilken som helst form for menneskelige erhverv, nemlig jorden, dens råstoffer, dens plads, dens rigdomme.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen har jo også universalmidler. Han har en universalmedicin, som han kalder skatter. Og så har han en universalsalve, som hedder understøttelser, og den medicin og den salve vil han gerne både give og smøre på når som helst og overfor hvad som helst.

Det ærede medlem var meget vred, og han var meget stolt. Jeg er også stolt af det ærede medlem hr. H. C. Hansen. Jeg synes, det er et af arbejderbevægelsens og fagbevægelsens store positive resultater, at begavede personer som netop det ærede medlem hr. H. C. Hansen har kunnet komme frem og deltage i det offentlige liv med den effektivitet, som han er i besiddelse af. Men stoltheden må ikke gerne få lov at udvikle sig til hovmod, sådan som den i enkelte tilfælde er i færd med at gøre hos det ærede medlem, som ikke er i stand til at unde andre mennesker ære for to skilling. Når han derfor udtalte, at i „tænkende kredse“ følte man foragt for retsforbundet i almindelighed og for mig i særdeleshed, så synes jeg, det ville have været rart at møde bare et lille argument og ikke blot arrogance fra det ærede medlems side. Vi kan hurtigt blive enige om, at en del af årsagen til det ærede